

Läks taassafeste liggi, nusutas forra, teise forra, piddi veel wimist korda katsuma: — jalgs putuš, pulk mahha, kiowi langes. — Hire tar-kuš otsas!

Ja jut on ka otsas, muudkui veel pišsoke õppetus mõnne kahhejalgse hirele.

Ürra wötta, mis on feeldud,
årra käi ka furja teed:
maggus ašsi pea neelbud,
agga pöues tullesfööd.

7. Warblane ja hobbosed.

Üks warblane tulli talive hakkatusses mõisa talli ükse peale, küssis ühke hoooste käest: „Kas tahhab üks teitest ni helde olla, et ta lässeb mind omma latri seest mõnne faeraterra kesse üllesnop-pida: ma tahhan teile sui jálle head tehha.“

Hobbosed ütlesid vasto: „Mis sinna sitta-kenne wöid meile ka head tehha, kašsi omma feed!“

Üks wanna hal hobbone talli nurgas ütles. „Kulle seie, minna lubban kül wötta, mis künna-pöhja üllejääb.“

Talw otsa sai warblasel omma pišsoke köht täis.

Tulli fewwade, tulli sui; tullid kärbsed ning seased ja parmod ka. Oh mis waew olli nüüd tallihoostel. Ei need pistjad lendajad lomad ei aannud neile rahho súa egga seista, muudkui pefsid jalgega ja wihtlesid sawvaga. Üks lähhreb årra, kaks tulleb jure!

Wanna hal hobbone seisis wagga, sõi kaero ja heino ilma murreta. Warblane latri laua peal wahtis terrawaste, ni pea kui üks liggi len-das: tripst kinni, sõi årra.

Rikkas, årra wida sa
aega waežt meest aidata:
küs so meel ei mötlege
tulleb heaks sinnule.
